GARTH JENNINGS
7
PŘÍŠERNÝCH

7
PŘÍŠERNÝCH

drobek

Copyright © Garth Jennings, 2015
This abridged edition published 2019 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí býtrozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Kotalová, 2020
Cover © Garth Jennings, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0506-1 (pdf)

GARTH JENNINGS

7 PŘÍŠERNÝCH

Věnováno Oscarovi

VAROVÁNÍ:

Než se pustíte do čtení této knihy, musím vás laskavě varovat. Asi tušíte, že se zde objeví příšery, ale číhají tu i další stvoření, ze kterých budete mít husí kůži. Jsou tak nechutná a přímo roztodivná, že by se vám z nich dnes při večeři mohlo udělat šoufl, zejména jestli budete mít rybu. A tím to nekončí. Při výletech na prapodivná místa se stanete svědky neobyčejných tajemství, někdy i velmi nerozumného chování a okamžiků, ze kterých vám budou vlasy na hlavě vstávat hrůzou. Proto vám vřele doporučuji, abyste při čtení této knihy měli vždy po ruce hřeben.

Já vás varoval…

SLIZKÝ OBR

Možná už jste někdy slyšeli, že oči jsou oknem do duše. A pokud je to pravda, pak jsou tyhle oči očima člověka, jehož duše si sbalila kufry a odjela na dovolenou. Tyhle ďábelské oči vypadaly, jako by ani neměly duhovku, jen malinkatou černou zorničku uprostřed vyboulené bílé bulvy. Nebyl v nich ani náznak života (o duši ani nemluvě), a přesto to obrovské tělo potažené narůžovělou kůží pochodovalo po pláži docela svižným tempem. Muž byl vysoký jako nějaký basketbalista, ale nevypadal, že by kdy dělal nějaký sport. Měl ochablý hrudník, zpod rozepnuté pruhované košile se mu vydouvalo velké kulaté břicho a jeho kůže vypadala vskutku podivně. S opalovacím krémem je to tak, že by se měl vtírat tak dlouho, dokud se zcela nevstřebá. Ten muž si ho však na sebe zjevně nanesl tolik, že jeho kůže odmítla krém nadále vstřebávat, a tak jeho růžové tělo zůstalo pokryto nerovnoměrnou bílou vrstvou.

Tohle obrovské tělo nesly po pláži dvě hubené nohy, zakončené naprosto nevhodným párem oranžových ponožek s hnědými botami. Macaté ruce měl prostrčené skrz několik kanárkově žlutých záchranných vest. Lesklou plešatou hlavu zakrýval

tmavě modrý klobouk proti slunci, který mu uši tlačil dolů, a ty tak připomínaly malinkatá křídla.

Všichni víme, že není dobré soudit někoho jen na základě vzhledu, ale v tomhle případě, myslím, můžeme udělat výjimku. Tento muž byl na každý pád divný.

Z čista jasna se zastavil vedle skupinky náctiletých a vesty, které nesl, shodil do písku. Puberťáci byli tak nadšení z projížďky na lodi, že si těch právě popsaných podivností vůbec nevšimli. Namísto toho slizký obr zůstal bez hnutí stát a sledoval, jak se dvanáct náctiletých se smíchem přetahuje o šest záchranných vest.

Z přetahované vyšli vítězně dva kluci a čtyři dívky, a mohli tak v hráškově zeleném dřevěném rybářském člunu vyrazit jako první.

Skupinku doprovázela Daphne, učitelka výtvarné výchovy, které bylo něco přes čtyřicet. Daphne možná pocházela

z Londýna, ale oblečená byla jako místní ženy: vlasy stažené dozadu do volného uzlu, na sobě bílé bavlněné šaty s volány, korále a přes rameno proutěnou tašku. Španělské městečko Cadaqués už se školními zájezdy navštívila mnohokrát, ale někoho takového, jako byl tenhle veliký chlápek, neviděla ještě nikdy.

„Co se stalo s tím milým pánem, který tu byl předtím?“ zeptala se Daphne a ukázala k malému přístřešku dál na pláži. Výlet na člunech rezervovala u pohledného místního muže, který se vydal zpátky do přístřešku, aby přinesl záchranné vesty, a ona by se raději těšila, že znovu uvidí jeho. Místo toho se teď dívala na jedno z nejneatraktivnějších lidských stvoření, s jakým se kdy setkala.

Slizký obr odpověděl tak mírně, že ho Daphne ani nemohla slyšet.

„Pardon, co jste říkal?“ řekla Daphne. Muž přistoupil k Daphne blíž a sklonil se, aby měli obličeje stejně vysoko. Otevřel ústa, a odhalil tak černý jazyk a rty, které vypadaly, jako by právě vypil inkoust. „Má práci. Teď tomu tady velím já,“ zněla jeho odpověď. Daphne cítila, jak jí po těle přeběhla husí kůže. Na chvilinku ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Celé to bylo příliš podivné a nečekané.

Muž se otočil a začal se brodit vodou. „Možná můžeme počkat, dokud se nevrátí!“ zvolala Daphne, přičemž zvýšila hlas a dodala mu důraz, ale šest z jejích studentů už bylo ve člunu a muž do něj lezl za nimi, což způsobilo, že se člun povážlivě zakymácel. „Ne, stůjte!“ křičela Daphne a rozeběhla se ke člunu. Ale už bylo pozdě. Muž nahodil motor a voda za člunem se s rachotem proměnila v pěnu. Bylo slyšet řev. Křik. Ale nebyl to nikdo ze zbývajících studentů – ti se pořád smáli a váleli se v písku. Řev přicházel odjinud. Daphne se otočila a spatřila, jak se v okolí

přístřešku na čluny rozestupuje dav lidí, a pak se objevil ten fešák, který si rukou tiskl nos.

„*Mi barco! Mi barco!*“ křičel muž, zatímco klopýtal k Daphne a spouštěl ruku z obličeje. Jedna z jejích studentek, živá a upovídaná dívka jménem Hannah Richardsová, vy-

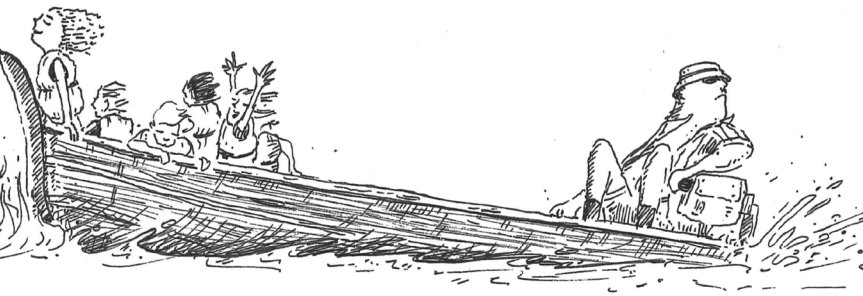

křikla. Loďařův nos krvácel a byl vytočený na úplně špatnou stranu.

„*Ese enorme hombre golpeó mi nariz y me robó el barco!*“ řekl ten muž a bylo slyšet, jak se zalyká, a Daphne ztuhla krev v žilách.

„Co říkal, paní učitelko?“ pištěla Hannah.

„Říkal, že mu nějaký velký chlap dal pěstí do nosu a ukradl mu člun,“ řekla Daphne rozechvělým hlasem a otočila se zpátky k moři. Člun mezitím již dorazil ke skalnatému poloostrovu na jižní straně zátoky. Lidé se zvedali z ručníků a shlukovali se kolem krvácejícího loďaře.

„Potřebuju člun!“ křičela Daphne. „Vzal s sebou děti! Musíme vyrazit za nimi!“ Nikdo neodpověděl, protože Daphne v návalu paniky zapomněla mluvit španělsky. „*Necesito un barco! Él ha robado a los niños!*“ žadonila. Její slova však zanikla v ohlušujícím výbuchu, tak silném, že jej všichni vnímali, jako by projel jejich vlastními těly. Daphne se podívala zpátky na moře. Malý zelený rybářský člun, slizký

obr a šest studentů, za něž zodpovídala, byli pryč! Zbyl po nich jen zvířený namodralý kouř, který se stáčel směrem k přístavu v Cadaqués.

LASAGNE

Přesně týden před tou strašlivou záležitostí s výbuchem a slizkým obrem vyhlížela z talíře v kuchyni jedné malé řadovky v severovýchodní části Londýna pořádná porce horkých lasagní s hráškem jako oblohou. Právě se do nich chystal pustit Nelson Green, jedenáctiletý kluk s hnědými střapatými vlasy, širokýma čokoládovýma očima a osamělou hnědou pihou na špičce nosu. Vedle něj seděla nejlepší sestra na světě, šestnáctiletá Celeste. U Nelsonových nohou se choulil ten nejstarší a nejsmradlavější kříženec všech dob, kterému říkali Máta. Velice nahlas si upšoukl, ale dál chrápal, jako když řeže dříví. V čele stolu seděla nejroztržitější žena v celém vesmíru, Nelsonova máma. Na sobě měla župan a mokré vlasy měla zabalené do ručníku. Celeste mezi jednotlivými sousty lasagní pečlivě nanášela zářivě zelený lak na nehty máminy natažené ruky.

„Smrdí to dost nahlas," řekl Nelson s nelibostí.

„Nic takového jako hlasitý smrad neexistuje, Nelsone," řekla Celeste a uchichtla se. „Mami, v kolik dneska přijdeš domů?" Nelson se svůj nos před výpary z laku snažil ochránit tím, že vyšpulil rty, až to vypadalo, jako by se chystal na velkou uslintanou pusu. Ale bylo to na nic.

„Ne moc pozdě," řekla máma. „Váš otec tyhle firemní večeře nesnáší ještě víc než já."

„Čeho se to týká?" Nelson měl v puse tak velké sousto lasagní, že skoro nemohl mluvit.

„Eeh, myslím, že říkal, že to nějak souvisí s nějakou konferencí v Bruselu, kam musí jet příští týden. To je to místo, odkud pochází bruselská kapustička?"

Nemyslela to jako vtip, spíš jako regulérní otázku. Nelson se snažil nerozesmát, ale smích nakonec nepotlačil, a místo toho mu lasagne vyletěly nosem.

„Nelsone Greene! To je nechutné!" vyštěkla máma a s odporem se odtáhla. „A dej ty kolena dolů! Proč musíš u stolu vždycky sedět jako žába?" Nelson změnil pozici, z kapsy vytáhl kapesník a utřel si nos.

Celeste chytla mámu za ruce, jemně si je přitáhla a klidně řekla: „Nesmíš se hýbat, mami, jinak tam budou šmouhy." A když pokračovala v lakování nehtů, stačila Nelsona zpražit letmým pohledem, aby pochopil, že by se měl co nejdřív omluvit.

„Promiň, mami," řekl Nelson a Celeste pomalu souhlasně přikývla na znamení spokojenosti s tím, že vyslyšel její telepatický pokyn. Nelson zbožňoval, jak se sestrou dokáží komunikovat beze slov. Jako kdyby měli nějaký tajný kód. Dokázali spolu mluvit jen pokýváním hlavami, upřenými pohledy, zvedáním obočí nebo přimhouřením očí. Celeste s Nelsonem o tom kódu nikdy ani nemluvili. Prostě přesně věděli, co tím ten druhý myslí.

„No nic, jestli s tím má něco společného ta kapusta, tak mě představa návštěvy Bruselu rozhodně neláká," řekla jejich matka.

Kromě pod stolem hlasitě oddechující Máty bylo v okamžiku, kdy Celeste lakovala poslední nehet, ticho. Nelson

si nabral další hrášek, vmačkal jej do lasagní a pak si na vidličku nabral další pořádné sousto, které mu vzápětí přistálo v puse – vynikající. Rozhodl se, že by lasagne mohl jíst donekonečna, a jeho žaludek souhlasně zabublal. „Hotovo," špitla Celeste a zašroubovala lak.

„Jsi zlatíčko," řekla máma a obdivně si prohlížela Celestino dílo.

„Vypadají jako prsty čarodějnice," mumlal Nelson, ale jeho máma ho dobře slyšela. Zavládlo krátké ticho a pak se rozhodla použít „tajnou zbraň".

„Ach, Nelsone, to mi připomíná," řekla jako by nic. „Ve škole jsem tě přihlásila do divadelního kroužku." S touhle jobovkou se zvedla ze židle.

Nelson se zděsil natolik, až upustil příbor a ten hlasitě břinkl o stůl. Musel se šíleně snažit, aby ze sebe něco vypravil, protože procedit slova přes to obrovské sousto v puse nebylo vůbec snadné.

„Vidíš, myslela jsem si, že z toho budeš mít radost," řekla máma a spiklenecky mrkla na Celeste.

„Cože? Mami! Proč jsi to udělala?" naříkal Nelson.

„To je ono, koukej!" řekla matka. „Dělání scén ti jde skvěle."

„Nikdy. Já se nechci ničeho účastnit, ani v ničem hrát, nic takového!"

„Ve škole jsi už devět měsíců, a ještě ses s nikým neskamarádil. Nezapojuješ se už ani ve sportech."

„Protože mí nejlepší kámoši přešli na Marchwood a u Svatého Patrika nemám nikoho rád," přiznal Nelson.

Byla to pravda. V bývalé škole míval pár skvělých kamarádů, ale ti přešli na skutečně drahé školy mimo Londýn, a jejich sliby, že zůstanou v kontaktu a budou se vídat o víkendech, se brzy rozplynuly.

„Na Svatém Patrikovi není nic špatného. Jsi jen trochu nesmělý a divadelní kroužek ti pomůže vyjít z té tvé ulity."

Nelson to zkusil ještě jednou. „Prosím tě, nenuť mě chodit do divadelního kroužku," zažadonil a přidal k tomu ještě pár upřímně znějících variací na téma „Já tu školu nenávidím!", ale nebylo mu to nic platné. Jeho matka si foukala na nehty, jako když kovboj fouká na svou zbraň po náramně jednoduchém pistolnickém souboji.

Bylo rozhodnuto. Od pondělka bude Nelson chodit do divadelního kroužku. Podíval se na své lasagne a usoudil, že už má dost.

Celeste ležela na posteli a posílala z telefonu zprávy kamarádům. Hříva kudrnatých blond vlasů zářila na všechny strany od jejího obličeje jako slunce na dětském obrázku. Ať už psala cokoli, usmívala se nad tím – a Celeste měla opravdu široký úsměv. Neusmívala se jen pusou, usmívala se celým obličejem. Přidejte dvě růžové tváře, pár neskutečně

modrých očí, malou legrační mezírku mezi dvěma předními zuby a máte podstatu slova *půvabná.* Z její přítomnosti se každý těšil stejně jako ze sluníčka. Co je ale důležitější, Celeste milovala lidi, hlavně svého malého brášku, který momentálně trucoval pod její postelí a naštvaně trhal žmolky z její matrace. Tohle dělával už od útlého věku, hlavně když byl tak otrávený jako právě teď.

„Já prostě do žádného pitomého divadelního kroužku chodit nebudu," vyštěkl Nelson, ale nedostal žádnou odpověď.

Pravda byla, že žádné přátele *neměl.* Ještě tu sice byl Simon Hopkins, ale ten byl ještě stydlivější než Nelson. Nelson někdy trávil přestávku s dvojčaty Dempsyovými. Těm vždycky dělalo radost, když měli společnost, ale Nelsona jejich hry moc nebavily, protože trvalo moc dlouho je připravit, a než to stihli, přestávka většinou skončila a oni si nikdy nic nezahráli.

Kluk od vedle, Charles, vypadal slibně. Před pár týdny spolu ale trénovali odpaly a Nelson nechtěně trefil Charlese do obličeje. Charles ztichl, zrudl, položil pálku a přelezl zídku zpátky do sousedovic zahrady. Nelson ho neviděl určitě tak týden, dokud se Charles najednou jako holub znovu neobjevil u zahradní zídky, jako kdyby se nic nestalo. Nelsonovi jeho neustálá přítomnost u zídky přišla divná, a tak raději úplně přestal na zahradu chodit.

A tak to bylo – Nelson byl samotář. Věděl to, jeho máma to věděla a Celeste to určitě věděla taky, ale bylo mu to jedno. Zvykl si, že je většinu času sám, ostatně, dokud byla na blízku Celeste, všechno bylo fajn. Díky, že máte starost.

„Komu píšeš?" zeptal se.

„Kamarádům," řekla Celeste.

„Pro tebe je to v pohodě. Tebe má každý rád. Všechno ti jde skvěle," mumlal si pro sebe Nelson.

Celeste sklouzla z polštáře a vyvěsila se z postele, aby na Nelsona viděla přímo. Vlasy se jí rozprostřely po koberci.

Nelson věděl, že se na něj dívá, ale byl odhodlaný nepodívat se na ni.

„Přestaň se tvářit důležitě," řekl.

„Už jsem ti prozradila tajemství, jak si udělat kamarády, mladý Jedi," řekla Celeste a snažila se znít co nejvíc jako Yoda.

„Ty nemáš dělat Yodu. Yodu dělám já," odtušil Nelson pohrdlivě, to však Celeste nezastavilo. „Začít muset předstírat, že zájem mít o druhé lidi. Jen tak objevit ty, jak moc velký zájem mít. Učinit tak a kamarády získat."

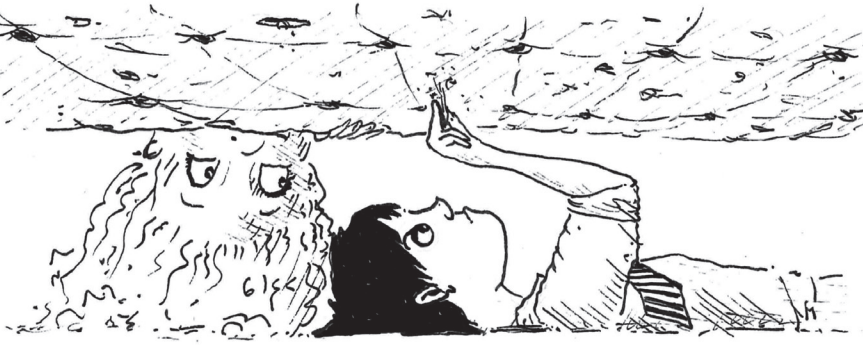

„Vážně mám zpoždění?" dolehl k nim hlas Nelsonovy mámy. Celeste rychle uhnula z Nelsonova zorného pole, a umožnila mu tak výhled na máminy nohy v punčocháčích a zelených lodičkách na vysokém podpatku.

„Taxi čeká venku už půl hodiny," řekl Nelson.

„Jejda. Jak se má můj malý herec?" Přikrčila se k podlaze, aby na něj viděla.

„Tak se měj," utrousil Nelson svým nejvíc znuděným hlasem a matka mu odpověděla velkolepým říhnutím. Nelson si nemohl pomoct a uchichtnul se.

„Dostala jsem tě," řekla máma a pak se zase vyrolovala zpátky na nohy, dala pusu Celeste a odklapala si to ke schodišti a po schodech dolů.

„Klíče jsou u toustovače," zavolala za ní Celeste, ale nestihla to před zabouchnutím dveří. „Zase si zapomněla klíče. Budu muset zůstat vzhůru," řekla, zatímco se Nelson vysoukal zpod postele a vyhlédl z okna právě ve chvíli, kdy matka nasedala do taxíku.

„Jak moc si pamatuješ na *svou* mámu?" zeptal se Nelson.

S Celeste měli společného pouze otce. Celestina máma zemřela, když bylo Celeste šest. Jejich otci prý přes noc zbělaly vlasy a tři měsíce nepromluvil s živou duší. Tak by tomu nejspíš už i zůstalo, nebýt lásky a útěchy jedné roztržité mladé dámy, kterou si nakonec vzal. Byla to tatáž žena, která právě nastoupila do taxíku.

„Vzpomínám si na maličkosti, jako když mě hladila ve vlasech, zdávaly se mi pak bláznivé sny. Myslím, že měla kouzelnou moc. A když se mi něco stalo nebo jsem byla

nemocná nebo tak, vyprávěla mi úžasné příběhy o svém tátovi, který objevil džungli plnou kouzelných květin."

Nelson vzal do ruky fotku v rámečku, kterou měla Celeste u postele. Z té fotografie přímo vyzařovalo štěstí: Celeste jako baculaté dítě stojí na pláži, na sobě má červeno-bílý puntíkatý klobouček a barevně ladící plavky. Ruce má zdvižené nad hlavu a drží se maminky. Ta se nad ní sklání a směje se tak, že je to z té fotky skoro slyšet.

„Někdy mě napadá, jestli jsem jako ona. Jako jaké drobnosti mám po ní. A nemyslím kouzelné prsty a tak. Spíš jestli mě třeba rozesmějou nebo rozpláčou stejné věci jako ji."

Nelson vrátil fotku zpátky. „Jestli byla jako ty, Celi, tvoje máma musela být naprosto skvělá." Nelson dýchl na okno a na zamlžené místo namaloval rozesmátý obličej.

Celeste stiskla PLAY na svém iPodu. Rozezněl se vražedný basový tón písničky „Seven Nation Army" od White Stripes a Nelson začal stejně jako už asi milionkrát předtím pochodovat po ložnici jako voják, který míří do války.

„Budeš výborný herec, Nelsone," vykřikla Celeste.

„Sklapni, vtipálku!" rozkázal.

„Myslím to vážně, blbečku! Bude to pro tebe to nejlepší."

„I'm gonna fight 'em off! A seven-nation army couldn't hold me back!" zpíval Nelson.

ADOLF HITLER V KRABICI

Celeste měla pravdu skoro ve všem, ale ohledně divadelního kroužku ne. To byl velký omyl. Přesně o týden později seděl Nelson v zákulisí, na sobě měl o několik čísel větší noční košili a na rukou kuchyňské chňapky. Malinký knírek a ulízané vlasy mu propůjčovaly nezaměnitelnou podobu Adolfa Hitlera – rádoby legrační verze Adolfa Hitlera. Ještě nikdy se necítil tak mizerně, nervózně a trapně, a to všechno najednou. Pozoroval svůj odraz v zrcadle a zvažoval možnosti, jak se z toho vykroutit.

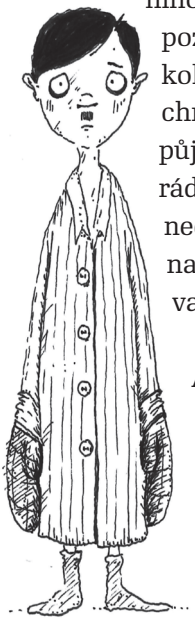

A) Mohl by předstírat, že je mu tak zle, že nemůže na scénu. Problém je, že už to nechal zajít moc daleko, aby někdo uvěřil náhlému zhoršení jeho zdravotního stavu.
B) Mohl by se vypařit. Což není úplně nejlepší nápad, protože odejít ze školy během obědové pauzy se považuje za záškoláctví a vysloužil by si tím spoustu hodin po škole. Navíc, běhat po ulicích, když vypadáte jako Hitler s chňapkami na rukou, by byl asi taky průšvih.
C) Mohl by to prostě absolvovat a nikdy, opravdu nikdy víc se už v divadelním kroužku neukázat. Nikdy.

V úvahu přicházelo jedině céčko. Bude to muset přežít. Největší problém navíc neznamenala ani stylizace do

hitlerovské podoby a nebyly to ani chňapky. Byla to autorka, režisérka a představitelka hlavní role: Katy Newmanová.

Katy Newmanová proplouvala životem s neprůstřelným sebevědomím a upřímně věřila, že všemu může šéfovat. Skutečnost, že nikdo další v divadelním kroužku není oblíbený či považovaný za nadaného, ji nikterak netrápila. Naprosto jí stačilo, když všichni bez řečí a otázek dělali, co chtěla. Kdyby všichni jako štěňátka necupitali za Katy, možná by se s nimi i dalo kamarádit, jenže oni cupitali, takže to nešlo.

Katyiny hry nechvalně prosluly tím, že se zabývaly vážnými tématy, zpracovanými dosti zmateně, i když snaživě, a závěr se nikdy nemohl obejít bez Katyiny dramatické smrti. Během dnešní obědové přestávky školu Svatého Patrika navštívila *Alenka v říši nočních můr*, obdoba tradičního příběhu o Alence. V této verzi byla hlavní hrdinkou dívka evakuovaná za druhé světové války z města na venkov, jejíž strach představují hračky v životní velikosti, které si s sebou vzala do vlaku na cestu. Nelson hrál Adolfa Hitlera, jenž vyskakoval z krabice jako postavička na pružině. Právě on měl na konci za úkol „vyskočit“ z krabice a startovací pistolí zastřelit Katy Newmanovou. Katy měla pod kostýmem připravenou falešnou krev, která se jí pak měla objevit na hrudníku. A pokud si myslíte, že je to brak, pak je asi na čase říct vám, že to byl zároveň i muzikál.

„Dvacet minut do začátku, lidi. Poslední šance skočit si na záchod,“ prozpěvovala Katy, zatímco svištěla šatnami. Dnes byla Katy mimořádně nadšená, protože v publiku seděla i jedna známá režisérka z Londýna hledající „roztomilá a nebojácná děcka“ pro obsazení do rolí v dramatu BBC z druhé světové války. Katy si říkala, že tohle je nejspíš

poslední hra, kterou bude ve škole muset absolvovat. Nebylo pochyb, že jakmile ji režisérka uvidí v akci, bude jen otázkou dní, než se objeví v televizi a její sláva vystřelí až ke hvězdám.

„Jestli nikdo nepotřebuje na záchod, tak bychom si měli ještě jednou projet text, jen pro jistotu, dobře?“

To Nelsona přimělo k rozhodnutí, že by měl dát na Katyinu radu a na záchod si přeci jen dojít. Otevřel dveře do prázdné chodby. Záchody byly na vzdálenějším konci. Musel by běžet.

Nelson ještě nikdy nikam tak rychle neběžel. Strach, že jej někdo zahlédne v převleku za Adolfa Hitlera, s sebou přinesl takový příval energie, že jeho nohy uháněly jako s větrem o závod. Vidět ho tak jeho učitel tělocviku pan Goff, určitě by trval na tom, aby se Nelson přidal k běžeckému týmu, ale Nelsonův impozantní sprint byl najednou přerušen, neboť dveře od záchodů se rozletěly dokořán a v nich se objevili tři kluci. A nebyli to jen tak nějací kluci; tohle byli kromobyčejně namachrovaní deváťáci. Kluci, kteří uměli plivat úplně stejně jako ti nejlepší fotbalisté a po škole se nosili tak, jako by jim patřila. Kdyby Nelsona zahlédli, nejenže by se řehtali tak dlouho, dokud by Nelsonův obličej nebyl červenější než červená paprika, ale zcela jistě by skončil s přezdívkou „Nácek Nelson“. Takový osud by Nelson neunesl, dal tedy nohám pokyn, aby změnily směr, a vpadl do prvních dveří nalevo.

Na jednu stranu to zafungovalo skvěle a ti deváťáci si ho ani nevšimli. Jenže Nelson teď stál uprostřed dívčích záchodů a jediná horší věc, než být viděn frajírky z devítky, byla ta, že ho uvidí namachrované holky. A těmi se to na záchodech jen hemžilo.

Nelson zůstal stát jak opařený, jako když myš omylem vběhne do hadího hnízda. Po tomhle si už nikdy žádné kamarády nenajde. Kdo by proboha mohl chtít trávit čas s náckem, který vběhne na dívčí záchody s kuchyňskými chňapkami na rukou? Na žebříčku školní popularity se právě propadl z nuly na mínus sto a při pomyšlení, jak se mu bude matka smát, až se o tom dozví, se úplně otřásl. Teď už nebylo pochyb o tom, že bude muset přejít na jinou školu. Nebo ještě líp – přestěhovat se na druhý konec planety a začít nový spokojený život na opuštěném ostrově obývaném tak akorát kokosy. Nelson se připravil na divoký výbuch smíchu, ale ten se nekonal. Otevřel oči a zjistil, že se na něj nikdo nedívá.

Všechny hlasitě povykovaly a snažily se alespoň zahlédnout tetování Cheryl Corbettové (o kterém později Nelson zjistil, že bylo falešné). Nelson pomalinku mířil ke dveřím, které se v okamžiku, když už byl zase skoro venku, rozletěly a praštily ho přímo do obličeje. Nelson se rozplácl o stěnu za nimi a dovnitř vběhlo dalších pět holek toužících přesvědčit se, jestli je vážně pravda, že Cheryl má nové tetování. Byl by se býval rozbrečel, ale situace vyžadovala, aby si ho nikdo nevšiml, a tak se přinutil slzy zadržet až do chvíle, dokud nebyl ze záchodů bezpečně pryč.

Uf.

Nelson se nepozorovaně vrátil zpátky na jeviště a usoudil, že těch posledních pár minut do začátku bude bezpečnější přečkat

v krabici, ze které „vyskakoval“. Krabice spolu s ostatními rekvizitami čekala stranou, na scénu pak měla být přesunuta. Byla malá, uvnitř byla tma a krásně ticho. Dokonce v ní měl polštářek, na kterém mohl sedět, a zbytek Skittles z poslední zkoušky. A taky měl zbraň – startovací pistoli, kterou si Katy bez dovolení půjčila z kabinetu tělocvikářů. Stalo se to právě, když byl v půlce čtvrtého bonbonu a do začátku představení zbývalo deset minut. Zevnitř krabice Nelson slyšel, jak se otevřely dveře a zazněl hlas s nezaměnitelným velšským přízvukem, který patřil jeho učiteli dějepisu panu Mallisonovi. Mluvil klidně, ale naléhavě.

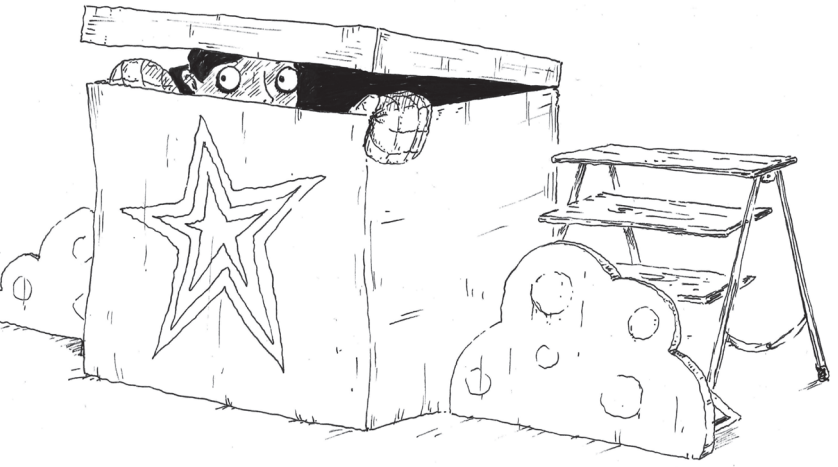

„Nikdo tu není, Judy. Teď už mi řekněte, co se děje,“ šeptal pan Mallison. Nelson si dokázal živě představit, jak si svým chlupatým ukazováčkem posouvá velké hranaté brýle, jež se mu neustále snažily sklouznout z jeho dlouhého úzkého nosu.